

අපේ අම්මා (නො)කියූ කවිය

කුසුම් අම්මා සහ ආයුම්මෝගේ දවසට වර්තමාන පණා පොවන වර්තමාන නිලිය වේ මම හොඳම නිලිය සම්මානයෙන් තරම් පුදු නොලද.

උපටි මුහුණු ඇසූර සෙනෙහස හඳු පුරා උතුරු එනමුදු දුබල මගෙ ගත ඉසිමුට පනා නිතරෝම වැලපෙන

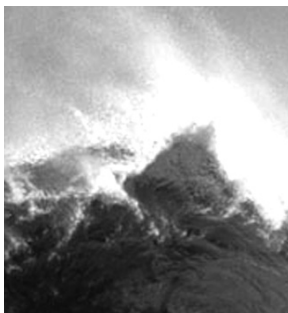
අළුගල භතරේ කණියමින සැවුලුටත් පෙරම පිහි දෙන චාරු නෙවි මගෙ ගත පුරුද්දට බත් මුල් ඕනා දෙන

පුරුපෝය දවසට අටපිල් ගන්න ගිතුනට අතේ මගෙ කරුමේට යන්න නැතහැර නොවැ පත්සලටත් මට

සිත් නැවුල් නැදුණාට සිතගල පෙටු කාරුගෙන මෙන් සිතම පතුරුන මමය අම්මා, මතමේර සේම නොසැලෙන

සුභාසිතී හෝරත්
අටපුඩ

සුභාසියට පසු විකල් වූ සිත..

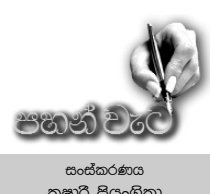

වැලි සෙල්ලම් කළේ දුරුවන් සුදු වෙලේ කටු කාමි ඇතිදිනවාද මගෙ ආ සැඩ වතුරේ සලකුණු නැතිවද දැනුනේ දෙවියනි ඇයිද මේ හිත්දර මට

උදා හිරෙන් හිරු අඹරට නැගෙන පැයේ සොබා දහම දීවී මොනොතින් රැගෙනගියේ හිල් වන් තුරු ලොකා හිමි ගම් දුක් හිත්තේ අද කෝ අතේ වී සුන්දර ගම්මානේ

හිමි ගෙන ගියා අතට මට පෙති පෙතිම ඔරු කඳ අරන් දුරටම යනවද තාම හඳවන පැලි යයි දුක් ඉවසනු කෝම වෙරළේ ඉම් ඔබ වන තුරු මම තාම

යසා හෙනබර්ග්
ජර්මනිය

නැව්

පෙම් කැඳුලේ ඔබ ඇතයේ නොසැදුම් කියිදා දැන සිටියේ නම්.. පන් සියල්ල උපා දමන වන පැමිණි විනය සිසිල් සමය

නැවින් කුලසේකර

දුර රට ගිය තාත්ත
තාගේ හුණු දෙන හමාරක් ලීපේ තියන අපේ හෙදුර වියින් පංගුවිය ඉදෙන්නේ කුසුම් හිය දා පටන් දුරට අම්මා මෙන් මුවෙහි ඇදෙන සිතකට අද සැබව හිතියේ වී වෙනුවට සුසුම් පොදුකේ ඇද හෙමිතිට තුරුනට තත්ත

ආචාරි මම ලොකයි ද දැක් පුටි දෝණි නිතර අසයි බොදවුණු වී හුරතල් ඇස් මොන මොනවාදේ මුළුණයි

නිතර වදින දුරකථනය දැක් හොදවම නිතර අසයි පරිගණකයේ කුසුම් නමින් වෙනම ඉඩක් ඉතුරු වෙලා

මතකයි මා ගුරුකුලයට පියවර ගෙන මුල්ම දිනේ කුසුම් හිටියා පිරිපයේසත් පොත් බැගය දරන් අතේ

රෑ බෝ වී අවසිහියෙන් මා හෙදුරට පැමිණි වෙල්ලේ කුසුම් සෙනෙහස දැකගත්තා සාදා දුන් දෙයි හෙඩියෙන්

දොස් තැනුවට කලබල වී මා, අපි දුන් පළිඟු රටේ අදටත් එකී වේදනාව මා පපුවට හදින් දැනේ

තව ලියගත් බෑ මට අද ඔබට බරයි මහමෙරටකට නිතර හෙරපෙන හැඟුම් පෙපුක් හිර වී අත හද පඟලෙම්

අංජන ජයවීර
ශ්‍රී ලංකාව

විසල් මැදුරු පසුකැවිල්ල

පො ලුයි බතුයි කාලා පොඩි පැලකට වී ලා සෙතේතෙම පා ලා ඉදිමු දෙන්නා සෝඩු දා ලා

පෙම් කරපු කාලේ දෑත් පටලා දෑලේ හිටු වදන් රාලේ උත්ද අමතක මොදා කාලේ

විසල් මැදුරක් තනලා ණය බිරින් මීරුබලා පසුමිහිය හිස් වීලා මුදුල් සොයනට වෙතෙස වීලා

ඇත පතට වෙතෙසයි හුරුකේත ගතියයි තද වචන සුවමාරාවයි ආලයක් තම නැතිම පාටයි

මහා වදයකි මේක නැවත යමු පොඩි පෙම් කැඳුල්ලට නැතිනම් නිත සතුට මැදුරු කුමට ද රටට (පිටට) පෙනෙමර??

ලක්ෂ්මී කමලිකා ගුණරත්න

ලව ලව හැම කවියම මට පවිට
පෙරුම් පිරුව එකම කවිය අපට කොහොම ගියේ ?
එරංගා පෙරේරා

ඉසිවර කේමදාස

සුභාවිත වූ මිශුරු සන්සර නැග ඉසිවර හැති දිනේ ගොළු වූ හඳවන එදා දුන් රස කියාගතය ලෙස මතුව ඒ

වැසූ වෙණා හඳ ඔබේ සුරතීන ජෝකාරව දී ඇසේ බහිරු ඇවිදින් හොල කැලලන පිඳ අසනිය මල් තෙමේ

නින්නාද වූ මඬුර ගි හඬ ගැඹු බසිවර අසපුවේ කැලළ බිඳවනි රසික ක්‍රවභග නැගුණු තුන්වන සාමයේ

ජනිත මානස වලෙන් පැහැසර පැමිණි දොරමඬලා දෙසේ මතුව ආ දැඩි අග්නි ජාලා පිරිනිවන් මංගල්ලයේ

පාලිත ගනේවත්ත

සන්නස - 2008 වර්ෂයේ ආශ්වාත මාසයේ 'සන්නස' මාසපතේ 'ගනේවත්ත' නමින් වූ නව කතා සංග්‍රහයකට හැඳින්වීමට කැමැත්තෙන් සහභාගී වීමට ඉඩ ඇත. මෙහි 'ගනේවත්ත' නමින් ආශ්වාත මාසයේ 'සන්නස' මාසපතේ 'ගනේවත්ත' නමින් වූ නව කතා සංග්‍රහයකට හැඳින්වීමට කැමැත්තෙන් සහභාගී වීමට ඉඩ ඇත. මෙහි 'ගනේවත්ත' නමින් ආශ්වාත මාසයේ 'සන්නස' මාසපතේ 'ගනේවත්ත' නමින් වූ නව කතා සංග්‍රහයකට හැඳින්වීමට කැමැත්තෙන් සහභාගී වීමට ඉඩ ඇත.

නුබුදු

තුණාරය හැලෙයි මල් මතට සිතලේ බලාගෙන කැකුළු පිහිදෙයි මේ රැයේ සිනාසෙන නුබුදු මුවට පැරදෙනා වී රාවේ බලාගෙන සිටීම සිහිනයෙන් හෝ මෙසේ

මායාවක් නොවී සැබවින්ම මේ ලොවේ පාසාපන් සැකස් වලෙසින් ම රැයමේ විණාවක් සෑදී මිණි කිහිපි හඬ නුමේ මේ යාමෙන් සිහිනයෙන් මෙන් මට ඇසේ

මුහු මුහු ගිය විනතුන් ගයන අසුණාදෝ ගින තුළ රැදුණා සෙනෙහස නුබුදු දැනුණාදෝ ඇස තුළ රැදුණා සෙනෙහස කැලළ පොනුණාදෝ දුර දුර යනන මා සමගින්ම එනවදෝ

දළලා සමිදු පිහිටයි නුබුදු සැම දිනේ පනනා පැනුම් පාකර ඒවම මද නලේ හෙළනා අදර බැල්මෙන් මවෙත නැම වෙල්ලේ සැමදා උගම ඉහුමැන දුරින් හෝ මෙසේ

විශ්ව

මහ කණවරණය

ඇත්ත රළුකුළු සේ ගඳුරට එළදුරවී කිරි හිල් අහස් කුස නාගනා සිඟු සීමා ආකච්ච.

දැක් ඔබට ගුහලට නොතැවි... ගලායයි හිල් සඟුර ගතපළමින් කිහිදිනක නොමරදු රහතක්

ආහැ ආරී සිහිනගෙන් අවසාන නිලමිබර හැසැරකි පිහැබන කුරුළු තටු.

එබිත් එක එකතු කොට රුලොට අරිමින් - සැනෙන් වසමින් සමුදුර ගලයි මා හැ.. අත්වැල් බැඳ පසුපසට.

විහදිකා ද සිල්ලා

පුම්බල

සක්මන් කරන මලුවක් තව පෙම් බස් බොලොදු හදවත කිහි කල වරදකට හදවත පසු රහසින් තමුන් දස්කොත් හත නිතතවද

රජ සැප ඇතත් නෙත කළලෙලි නැගෙනවද ඉඳ හිට එරක වීරනින් හද පෙලෙනවද හද කොන වසන දස්කොත් සුව ගෙනෙනවද ප්‍රමීලා කුමරියකි තවමත්

සම්මත නොවුන ආදරයක පෙම්බර හැඟුම් තවමත් සිහි රජ උදහසින් නිරතුරු ඔබ සුසුම්ත් නතන වීරහක දස කිහින මැද කරකවද පෙලෙනවද සිමෙනවද

මුල් අයිතියට පෘතුගාලයේ නැතිනම් පැරැසිසේ කොතකක දස්වා ලිඪණි හඬ ඉඳ හිට දස්කොන් ගයන ගීතයකැයි සිවිතවද වසනවද ඇසෙනවද සිතෙනවද

හද සෙනෙහසට දීවී දෙන අය සිහිනෙන් නිතර ඔවුනගෙ රැට රාගය නොමුසු ප්‍රේමය හද ප්‍රමීලාවියත් තවමත් ලොව වසනවද

විජයසිරි තිලකමාර
විස්සේන

නූතන කෙත

අතු අග නිනෙහෙන පුවි රෝස මල නෙලා ගන්න මට අත දින නැත තව

හැඩ වැඩ වී තව සුවද ගමන කල නගමින් ගුම් නද බිමන බිබර කැපු බිමට හෙලියදෝ

සුවද රෝස මල

කාන්ති ගලප්පත්ති
කැන්බරා